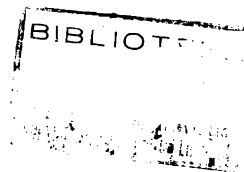

12 czerwca 1930 r.

URZĄD PATENTOWY

F41c 5/00

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIIS PATENTOWY

Nr 11813.

Kl. 72 h 5.

Noury Pasza
(Angora, Turcja).

Broń samoczynna ręczna.

Zgłoszono 2 września 1927 r.

Udzielono 21 marca 1930 r.

Broń samoczynna ręczna w myśl wynalazku należy do broni o krótkim ruchu wstecznym lufy i długim odrzucie zamka.

Tego rodzaju broń jest znana, lecz dotychczasowe systemy jej posiadają rozmaite wady, usunięcie których jest celem wynalazku niniejszego. Główną ich wadą jest to, że pomimo licznych sposobów zabezpieczenia, wystrzał, spowodowany przez nieostrożność, zawsze jest możliwy. Poza tem broń ta często się zacina i utrudnia również celne strzelanie wskutek tego, że środek ciężkości jej zmienia swe położenie w miarę opróżniania się od naboju ładownika przy strzelaniu, oraz wskutek tego, że przy pociąganiu za spust następuje szarpnięcie broni do góry.

Wynalazek niniejszy wady te usuwa i jednocześnie wprowadza szereg ulepszeń, mających na celu stworzenie broni krótkiej o budowie prostej, niezawodnej i łagodnej w działaniu spustu, bezpiecznej w użyciu, celnej i lekkiej, nadającej się zwłaszcza do uzbrojenia kawalerji.

Rysunki przedstawiają jedną z postaci wykonania wynalazku.

Fig. 1 przedstawia przekrój podłużny złożonej broni, fig. 2 — przekrój poprzeczny wzdłuż linii I—I, fig. 3 — komorę zamkową pistoletu w widoku z boku od zewnątrz, fig. 4 — przekrój podłużny zamka, fig. 5, 6 przedstawiają części lufy i zamka w widoku z boku, przyczem na fig. 5 zamek jest sprzężony z lufą, a na fig. 6

jest nawpół otwarty, fig. 7 przedstawia wyciąg w położeniu, gdy w lufie znajduje się nabój, fig. zaś 8 — gdy w lufie niema naboju, fig. 9 i 10 przedstawiają szczegół mechanizmu spustowego, a mianowicie: fig. 9, gdy iglica jest napięta, fig. 10, gdy iglica jest spuszczone, fig. 11 przedstawia ładownik, napełniony nabojami, w przekroju podłużnym, fig. zaś 12 przedstawia go w przekroju poprzecznym, fig. 13 — szczegół urządzenia, ryglującego ładownik, fig. 14 — sworzeń bezpiecznika, fig. 15 i 16 — muszkę w dwóch rzutach, fig. 17 i 18 — celownik w dwóch położeniach, fig. 19 — okładki uchwytu w przekroju.

Broń samoczynna ręczna w myśl wynalazku składa się z trzech głównych części: komory zamkowej 1 z uchwytem 46, lufy 2, zamka 3.

Lufa 2 posiada rygle boczne o kształcie równoległoboku, ślizgające się w wycięciach prowadniczych 5, wykonanych w komorze zamkowej (fig. 2, 5, 6). Wycięcia te mają tylną ścianę pochyłą i są zakończone wgłębieniami 5a, stanowiącymi zaczepy ryglowe. Na górze lufy znajduje się nasada 6, która mieści się w wycięciu 7. Po wystrzale zamek 3 cofa się, ślizgając się po bokach komory zamkowej i pociągając za sobą lufę. Rygle 4 lufy ślizgają się w wycięciach 5 i po dojściu do wgłębień 5a opuszczają się w nie, wskutek czego opuszcza się również nieco i lufa. Tylnie ścięcia rygli 4 opierają się o ścianki tylne wycięć 5a i lufa zostaje unieruchomiona. Jednocześnie na skutek opuszczenia się lufy nasada 6 wysuwa się z wycięcia 7, wobec czego zamek zostaje odłączony od lufy i może w dalszym ciągu poruszać się ku tyłowi, ściskając sprężyny dosyłające 14, względnie 15.

Gdy pod działaniem tej sprężyny, względnie tych sprężyn, zamek porusza się ku przodowi, popycha on przed sobą górny nabój ładownika do komory nabojoyej;

gdy nabój już wszedł do lufy, przednia część zamka 17 porusza lufę ku przodowi. Pod wpływem tego rygle lufy 4, ślizgające się po przednich ścianach wgłębień 5a, podnoszą się do góry i przechodzą na wycięcia 5, wskutek czego podnosi się lufa 2, a nasada jej 6 wsuwa się w wycięcie 7, ryglując lufę w położeniu strzałowym.

Dzięki powyższemu układowi części, nasada 6 pozwala na cofnięcie się zamka dopiero po opuszczeniu się lufy i uniemożliwia w ten sposób przedwczesny ruch zamka ku tyłowi po wystrzale.

Gdyby zamek nie doszedł o parę milimetrów do swego położenia skrajnego, w którym zamyka lufę, to, dzięki różnicy poziomów między dolnymi krawędziami wycięć 5 i 5a, lufa nie podniosłaby się do normalnego położenia i iglica nie przypadłaby nawprost spłonki, znajdującej się pośrodku łuski; w tym przypadku nawet pociągnięcie za spust i spuszczenie iglicy nie mogłoby wywołać wystrzału; jest to jeden ze sposobów zapobiegania mimowolnym wystrzałom.

Poza tem opuszczanie się lufy usuwa szarpnięcie do góry przy wystrzale; wpływa to oczywiście dodatnio na celność strzału, celem osiągnięcia którego broni nadano ukształtowanie i wymiary takie, aby środek ciężkości leżał zawsze w chwycie bez względu na to, czy ładownik jest pełen nabojów, czy nie.

Wyrzucenie wystrzelonych łusek odbywa się w sposób następujący: wyciąg 8 jest osadzony na sworzniu 9, dokoła którego może się obracać w zamku 3 (fig. 7 i 8). Ztyłu sworznia 9 znajduje się wydrążenie 10, w którym mieści się sprężynka 11, działająca na tylny koniec wyciągu 8. Przedni pazur wyciągu zachodzi w rowek okólny łuski i po wystrzale, gdy się zamek cofa, ciągnie ją wtył. Ponieważ lufa się zatrzymuje, a zamek posuwa się w dalszym ciągu, wyciąg wyciąga łuskę z lufy.

Łuska ta uderza wówczas dolną częścią o wykonany w górnej części komory zamkowej występ ukośny 12 wskutek czego obraca się, odczepia się od pazura wyciągu i zostaje wyrzucona nazewnątrz przez wycięcie 7. Ponieważ styka się ona podczas lotu z tylną częścią wycięcia 7, więc zostaje odrzucona ku przodowi i nie może uderzyć, ani zranić strzelającego.

Zwolniony dzięki temu pazur wyciągu zaczepia o kryzę następnego naboju podczas dosyłania go do lufy.

Jeżeli nie miało to miejsca i żaden nabój nie znajduje się w lufie pod pazurem wyciągu, to pod działaniem sprężyny 11 tylny koniec wyciągu podnosi się do góry i zakrywając muszkę czyni celowanie niemożliwym. W ten sposób strzelający zostaje ostrzeżony, że broń nie jest nabita; odwrotnie, gdy wyciąg nie zasłania muszki, jest to znakiem, że w lufie jest nabój. Jest to również jeden ze środków zapobiegających mimowolnemu wystrzałowi, gdyż nawet w ciemności można sprawdzić, czy broń jest nabita.

Ruch zamka ku przodowi odbywa się w znany sposób zapomocą sprężyn dosyłających 14 i 15 (fig. 1). Sprężyna większa 14 jest osadzona w wydrążeniu cylindrycznem komory zamkowej i zapomocą zawlecзки 18, przesuniętej przez wycięcie 19 w zamku i przez tuleję 20 jest sprzężona z zamkiem 3; przy przesuwanu się zawlecзка 18 ślizga się w żłobkach 21, wykonanych w komorze zamkowej.

Sprężyna 15 osadzona jest w wydrążonym cylindrze 22, ślizgającym się wzdłuż trzpienia 23, zakończonogo główką 24, opierającą się o ściankę komory zamkowej 1. Sprężyna ta spełnia rolę podwójną. Przede wszystkim, jako sprężyna hamująca (wtedy tuleja 20 naciska na cylinder 22), powtóre, jako sprężyna bezpiecznika, o czem będzie mowa poniżej. Jako sprężyna hamująca i następnie dosyłająca, działa ona tylko w przypadkach bardzo silnego odrzutu, gdy

ładunek prochu w naboju był zbyt silny. Może się to zdarzyć, zwłaszcza przy amunicji, przygotowywanej już w czasie wojny. Działanie to zachodzi po ściśnięciu zupełnem sprężyny 14 i ma na celu osiągnięcie łagodniejszego i pewniejszego ruchu zamka.

Przyrząd spustowy jest nader starannie skonstruowany. Iglica 25, wydrążona wewnątrz, aby można było umieścić w niej sprężynę igliczną 28, jest u dołu zaopatrzona w wyskok 26 (fig. 9 i 10). Wyskok ten styka się z częścią 27 przyrządu spustowego. Gdy zamek się cofa, to pociąga za sobą i iglicę 25. W czasie tego ruchu wstępnego, wyskok uchyla wtył część 27 i przesuwając się poza nią, zapadając za nią, gdy pod działaniem sprężyny 29 podniesie się ona ku górze. Połączenie części 27 ze spustem będzie opisane poniżej. W ten sposób iglica 25 zostanie odwiedzona przy ruchu wstecznym zamka, przy ruchu zaś zamka ku przodowi część 33 ścisną sprężynę igliczną 28. Iglica jest wtedy gotowa do strzału. Aby wystrzał nastąpił, naciska się spust 30, który obraca się na osi 31, sprężyna zaś 32 stale odpycha go ku przodowi. Ze spustem 30 jest sprzężona, zapomocą sworzni 33, szyna spustowa 34, której koniec wsuwa się w wydrążenie spustu 30. Szyna spustowa ma wycięcie 35, w które wsuwa się osadzony w komorze zamkowej sworznie 36 tak, że szyna może wykonywać po sworzniu 36 ruchy zwrotne. Drugi koniec szyny 34 wsuwa się w wydrążenie części 27 w ten sposób, że ruch szyny ku tyłowi zmusza część 27 opuścić się tak, iż koniec części 27 pochyla się ku przodowi.

Za częścią 27 znajduje się zaczep zabezpieczający 37, obracający się dookoła nieruchomej osi 38. Dolny pazur 39 tego zaczepu zachodzi pod część 27 i nie pozwala opuścić się jej ku dołowi, wobec tego wyskok 26 jest unieruchomiony przez część 27 i iglica nie może poruszyć się ku

przodowi — wystrzał jest niemożliwy. Gdy się naciska spust, to szyna spustowa 34 pociąga część 27 ku dołowi, ściskając sprężynę 29 i odpychając wdół pazur 39 zaczepu 37. Wówczas wyskok 26 zostanie zwolniony i, pod działaniem sprężyny 28, iglica uderza w spłonkę i powoduje wystrzał.

Górna część zaczepu 37 wsuwa się w zbieżny żłobek podłużny; w części tylnej jest on najwyższy, wobec czego nie wywiera nacisku na zaczep 37, w części zaś przedniej jest niższy, wskutek czego zamek, poruszając się wtył, naciska zaczep 37 i oddziela w ten sposób pazur 39 od części 27, którą wtedy może odepchnąć wyskok 26. Przy ruchu zamka ku przodowi zaczep 37 przybiera pierwotne położenie, ryglując część 27.

W ten sposób zaczep 37 stanowi narząd zabezpieczający i umożliwiający wystrzał tylko wtedy, gdy spust został naciśnięty. Dodać również należy, że broń nie może wystrzelić nawet wtedy, gdy upadnie na ziemię, ponieważ iglica styka się z nabojem dopiero wtedy, gdy ją sprężyna iglicowa wyrzuci naprzód.

Ponieważ sprężyna spustowa 29 działa zdołu do góry, nie zaś ztyłu ku przodowi, przyrząd spustowy pracuje nader gładko; naciśnięcie spustu nie wywołuje szarpnięcia broni ku górze. Zwiększa to oczywiście celność i łatwość strzelania.

Do powyżej wymienionych urządzeń zabezpieczających dochodzi bezpiecznik (fig. 14).

Bezpečnik 40 (fig. 1) ma postać cylindrycznego trzpienia z wycięciami. Jest on umieszczony wpobliżu spustu i jest przesunięty wpoprzek broni na wylot w ten sposób, że może ślizgać się w swym gnieździe i może przybierać dwa położenia, zupełnie określone, w których go unieruchomia wyskok 41 krawka 24, który się kończy trzpieniem sprężyny dosyłającej; wyskok ten wsuwa się w wycięcia 42,

wskazane na rysunku. W położeniu odbezpieczającym, wycięcie 43 bezpiecznika znajduje się nawprost wyskoku 44 spustu, wskutek czego, po naciśnięciu, spust może wykonać ruch zwrotny.

W położeniu zabezpieczającym nawprost wyskoku 44 znajduje się bezpiecznik i ruch spustu zwrotny jest niemożliwy.

Bezpečnik przesuwany się z położenia zabezpieczającego w położenie odbezpieczające prostym naciśnięciem palca.

Naboje są doprowadzane do lufy z ładownika 45, wkładanego w uchwyt 46 (fig. 11, 12). Ładownik ten jest ukształtowany tak, aby mógł zmieścić większą ilość naboików. U dołu ma on taką szerokość, że naboje mieszczą się w nim w dwa szeregi, u góry zaś ładownik się zwęża tak, że naboje ustawiają się w jeden tylko szereg. Tego rodzaju zwężenie, uwidocznione na rysunku, ogromnie ułatwia założenie ładownika nawet pociemku, gdyż górna jego część jest znacznie węższa od otworu do zakładania. Naboje spoczywają na donośniku, złożonym z dwóch części (47¹ i 47). Część 47¹, ślizgająca się w części 47 pod działaniem sprężyny, ma w przekroju pionowym kształt schodkowy, uwidoczniiony na rysunku.

Dzięki temu, gdy dolna część donośnika 47 dochodzi do zwężenia ładownika i nie może posuwać się ku górze, część 47¹ posuwa się pod naciskiem sprężyny dolnej i donosi ostatni nabój do wylotu ładownika. Na części 47¹ znajduje się wyskok 48, ślizgający się wzdłuż rowka, wykonanego na tylnej ścianie szkieletu ładownika i powodujący odryglowanie ładownika. W górnej części tego ostatniego jest wykonany otwór 49, w który wsuwa się wyskok 50 części 51, obracający się na osi 52, umocowanej w ścianie komory zamkowej. Gdy ładownik jest założony, wyskok 50 wsuwa się w otwór 49 i rygluje ładownik w chwycie. W miarę podnoszenia się donośnika 47¹ podnosi się również wyskok

48 na wysokość otworu 49, gdy ostatni naboż został doniesiony i, wypychając wtył wyskok 50, odryglowuje ładownik, który wypada z komory chwytu, dając znać, że trzeba broń na nowo naładować. Aby ładownik, po wystrzeleniu ostatniego naboju nie wypadał, sprzęga się część 47¹ donosnika z częścią 47 zapomocą zatyczki; wówczas wyskok 48 nie dojdzie do otworu 49 i ładownik próżny pozostanie w chwycie. Urządzenie do odryglowywania ładownika jest przedstawione na fig. 13. Wyskok 50 jest party w kierunku otworu 49 zapomocą sprężyny 53, naciskającej na część 51, która ze swej strony posiada wyskok 54, naciskając który można spowodować obrót części 51 wokoło osi 52 i w następstwie tego usunięcie się wyskoku 48 z otworu 49, a więc i odryglowanie ładownika. Wspomniany nacisk na wyskok 54 dokonywa się zapomocą dźwigni, znajdującej się z lewej strony zewnętrznej osi 55 broni, na której to osi osadzona jest dźwignia 56, stykająca się z wyskokiem 54. W ten sposób można w każdej chwili odryglować ładownik.

Jeżeli ładownik jest nastawiony w sposób powyżej opisany tak, że po podaniu wszystkich nabojów wypaść nie może, to strzelającego ostrzega o tem, że broń nie jest nabita, zamek, który po wystrzeleniu ostatniego naboju pozostaje otwarty, gdyż grzbiet części 47¹ wchodzi w wyłaz ładownika i staje na drodze zamka, uniemożliwiając jego zamknięcie. Gdy ładownika wogóle niema w chwycie, zamek również nie może być domknięty całkowicie, a to wskutek tego, że wyskok 57 części 51 jest wtedy podniesiony do góry.

Wyskok ten 57 ślizga się w rowku po dłużnym zamku; gdy wyskok 48 części 51 znajduje się w otworze 49, ryglując ładownik, to wyskok 57 jest opuszczony wdół i nie przeszkadza ruchowi zwrotnemu zamka. Jeżeli zaś ładownika niema w chwycie, to wyskok 57 podnosi się nieco i opie-

ra się o tylną ściankę żłobka, nie pozwalając zamkowi domknąć się całkowicie. Można to uskutecznić dopiero po naciśnięciu odręcznie zapomocą zewnętrznej dźwigni 56 wyskoku 54 części 51, co obniży wyskok 57.

Oczywiście założenie pełnego ładownika będzie miało ten sam skutek.

Broń w myśl wynalazku odznacza się również swoistem urządzeniem celownika i muszki. Muszka 58, szczegółowo przedstawiona na fig. 1, 15, 16, ma szeroką podstawę 59, zakończoną od strony celownika dwiema płaszczyznami, przecinającymi się pod bardzo ostrym kątem tak, że linja ich przecięcia jest wyraźnie widoczna przy wszelkiem oświetleniu. Trójkąt utworzony przez te płaszczyzny jest bardzo pochyły, wobec czego linja przecięcia się płaszczyzn jego bocznych wydaje się zawsze czarna. Ponieważ linja ta przypada na linji przezierania, przeto dokładne celowanie jest znacznie ułatwione, albowiem oświetlenie muszki nie wpływa na dokładność.

Celem zabezpieczenia muszki przewidziany jest kaptur 60, który można odchyłać lub odsuwać.

Szczerbina 61 o kształcie okrągłym jest wykonana na celowniku 62, który się ślizga w pionowych rowkach, wykonanych w zamku (fig. 17 i 18). Celownik jest wyposażony w podziałkę na metry i można go nastawiać na dowolną odległość do 500 metrów. Płytkę celownika jest unieruchomiona zapomocą wyskoku 63, wykonanego na części 64, umieszczonej między celownikiem a sprężyną igliczną.

Wyskok 63 zahacza o karby, wykonane na płytce celownika od strony, zwróconej ku muszce. Część 64 ma poza tem wyskok 55, na który ciśnie sprężyna igliczna; część ta jednocześnie zakrywa otwór, który się tworzy przy podnoszeniu płytki celownika do góry.

Zdjąwszy celownik i część 64, można

wyciągnąć sprężynę igliczną oraz iglicę nie rozkładając broni.

Chwyt broni jest osłonięty przez okładki 65 (fig. 19), które nasuwa się na nią zdołu. Okładki te składają się z blachy stalowej, zagiętej tak, jak przedstawiono na rysunku i posiadają w przekroju kształt czworoboków otwartych z jednej strony. Występy 66 zapobiegają przesunięciu się okładek wбок i zsunięciu się ich z chwytu.

Celem ułatwienia pewniejszego ujęcia broni, stalowe okładki te są powleczone z zewnętrznej strony jakimkolwiek materiałem: gumą, skórą i t. d.

Podkreślić należy, że broń w myśl wynalazku została tak skonstruowana, iż nie posiada żadnej śrubki i do rozłożenia jej na części wystarczy usunąć tylko dwa trzpienie.

Broń przy względnie dużym kalibrze ma względnie niewielkie wymiary i wagę. Odznaczając się, jak to wyżej było zaznaczone, celnością, jest ona jednocześnie nader pewna i łatwa w użyciu, dzięki wielokrotnym urządzeniom zabezpieczającym.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Broń samoczynna ręczna o krótkim odrzucie lufy, długim odrzucie zamka i o komorze zamkowej, posiadającej po bokach skośne wycięcia, w które wsuwane są boczne rygle lufy, znamienna tem, że posiada rygle (4), ślizgające się w wycięciach (5), które to rygle po dojściu do wgłębień (5a) powodują przy ruchu lufy wstecz jej opuszczenie się, a przy ruchu do przodu jej podnoszenie się.

2. Broń samoczynna według zastrz. 1, znamienna tem, że górna część lufy posiada występ, wsuwający się w wycięcie zamka, stanowiące okienko wyrzutnicy i ryglujący lufę w chwili, w której lufa znajduje się w gotowości do strzału.

3. Broń samoczynna według zastrz. 1

—2, znamienna tem, że wyciąg do łusek jest osadzony tak, iż może się obracać w górnej części zamka, przyczem na jego tylne ramię działa sprężyna (11) w taki sposób, że gdy w lufie niema naboju, ramię zostaje podniesione do góry, i, zakrywając celownik, czyni celowanie niemożliwym, ostrzegając w ten sposób strzelca, że broń nie jest nabita, względnie dając znać przez opuszczenie się ku dołowi, że w lufie znajduje się nabój.

4. Broń samoczynna według zastrz. 1 — 3, znamienna tem, że w komorze zamkowej znajduje się specjalny występ (12), o który uderza swą dolną częścią łuska, wyciągnięta pazurem wyciągu, wskutek czego łuska zostaje wyrzucona z pazura ku przodowi.

5. Broń samoczynna według zastrz. 1 — 4, znamienna tem, że w komorze zamkowej są umieszczone dwie dosylające sprężyny (14, 15), działające kolejno jedna po drugiej, z których silniejsza i działająca później jest jednocześnie sprężyną, unieruchamiającą trzpień bezpiecznika.

6. Broń samoczynna według zastrz. 1 — 5, znamienna tem, że iglica (25), w której wewnętrznym wydrążeniu mieści się sprężyna igliczna (28), jest u dołu zaopatrzona w występ (26), zapadający przy ruchu zamka wstecz za zaczep igliczny (27), połączony ze spustem i napinający w ten sposób iglicę, iż wystrzał mimowolny, wskutek np. upadku broni, jest niemożliwy.

7. Broń samoczynna według zastrz. 1 — 6, znamienna tem, że w komorze zamkowej jest osadzona obracalnie dźwignia kolanikowa, ryglująca zaczep igliczny (27) i usuwająca się ku dołowi w celu odryglowania dopiero po naciśnięciu przez szynę spustową, umożliwiając dzięki temu wystrzał dopiero po naciśnięciu spustu.

8. Broń samoczynna według zastrz. 1 — 7, znamienna tem, że ząb wyrzutnika rygluje iglicę wtedy, gdy w lufie niema na-

boi, nie zwalniając jej nawet po naciśnięciu na spust.

9. Broń samoczynna według zastrz. 1 — 2, znamienna tem, że wymiary wycięć na rygle w komorze zamkowej są dobrane tak, iż skoro zamek nie domknie się szczelnie, to lufa nie podniesie się do normalnego położenia, wobec czego spłonka będzie poniżej grota iglicy, a więc nawet spuszczenie iglicy po naciśnięciu spustu nie spowoduje wystrzału.

10. Broń samoczynna według zastrz. 1 — 9, znamienna tem, że bezpiecznik (40), przesuwający się wpoprzek broni i przybierający dwa określone położenia, posiada dwa wycięcia (42) w które wsuwa się wyskok (41), zakończony trzpieniem sprężyny dosyłającej, zapomocą którego to wyskoku bezpiecznik jest unieruchomiany, przyczem w tem ostatniem działaniu nawprost spustu umieszcza się wycięcie (43) bezpiecznika, pozwalające na ruch spustu wstecz.

11. Broń samoczynna według zastrz. 1 — 10, znamienna tem, że ładownik, zakładany w zwykły sposób w chwyt, jest u góry zwężony w ten sposób, iż naboje u dołu leżą w dwóch kolumnach równoległych, przesuniętych względem siebie o pół średnicy naboju, u góry zaś leżą w jednej tylko kolumnie.

12. Broń samoczynna według zastrz. 1 — 11, znamienna tem, że ładownik posiada donośnik, składający się z dwóch części, z których górna o powierzchni, ukształtowanej schodkowo, ślizga się w dolnej i służy do dosyłania ostatniego naboju ładownika do lufy.

13. Broń samoczynna według zastrz. 1 — 12, znamienna tem, że ładownik posiada u góry otwór (49), w który wsuwa się wyskok (57) ryglujący ładownik w chwycie, który to wyskok może odsunąć w bok

odpowiedni wyskok (48) donośnika, powodując wypadnięcie próżnego ładownika.

14. Broń samoczynna według zastrz. 1 — 13, znamienna tem, że wyskok (48), ryglujący ładownik, wykonany jest na obracającej się części (51), na której tylny wyskok (54) naciska, w celu cofnięcia przedniego wyskoku i odryglowania ładownika, dźwignia kolankowa (56), której ramię jest umieszczone nazewnątrz zamka.

15. Broń samoczynna według zastrz. 1 — 14, znamienna tem, że występ górnej części donośnika stoi na drodze zamka, gdy ładownik jest pusty, gdy zaś ładownika niema, to górny występ części, ryglującej ładownik, normalnie ślizgający się w żłobku zamka, podnosi się do góry tak, iż w obu przypadkach zamek będzie zatrzymany.

16. Broń samoczynna według zastrz. 1 — 15, znamienna tem, że muszka posiada kształt ściętej piramidy o pochylonej linii przecięcia się żeber, przypadającej na linii przezierania, wskutek czego jest dokładnie widoczna.

17. Broń samoczynna według zastrz. 1 — 16, znamienna tem, że szczerbina (61) o kształcie okrągłym jest wykonana w płycie celownika (62), którą celem ustawienia na odległość pionowo przesuwa się wielkim palcem w rowkach prowadniczych zamka, którą to płytkę można zaryglować zapomocą wyskoku (63) specjalnej części (64), umieszczonej między celownikiem a sprężyną igliczną, po usunięciu której to części wraz z celownikiem, można wyjąć sprężynę igliczną i iglicę, nie rozkładając broni.

Noury Pasza.

Zastępca: Inż. J. Wyganowski,
— rzecznik patentowy.

Fig. 7

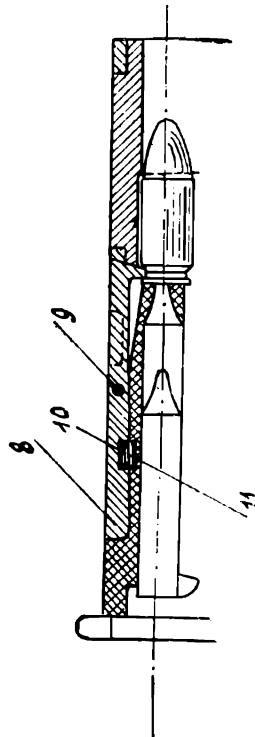

Fig. 8

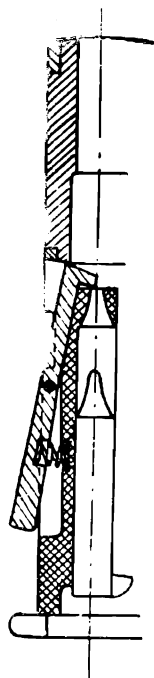

Fig. 9

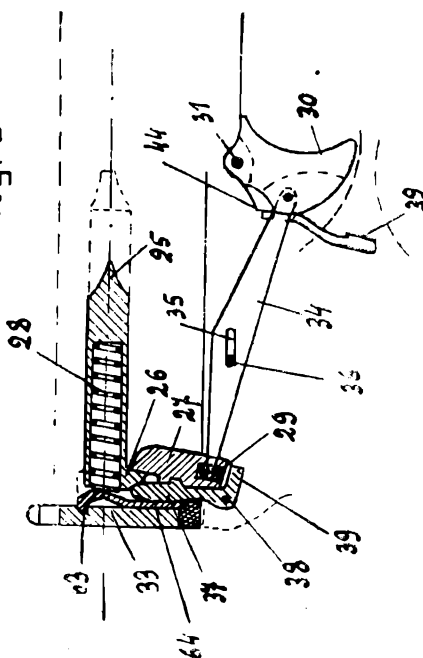

Fig. 10

